

Hoofdstuk 47

Lieve kleinkinderen,

De eerste kinderbijbel die ik voor jullie vanuit het Fries in het Nederlands vertaald heb, was het Nieuwe Testament. Kunnen jullie je nog herinneren dat ik in die kinderbijbel ook verhalen over Paulus heb verteld?

In de bijbel heeft Paulus in 2 Korintiërs, hoofdstuk 12 de verzen 2 t/m 4 het volgende geschreven: 'Ik ken een Christen, die veertien jaar geleden iets heel bijzonders meemaakte. (Die Christen was hijzelf.) Plotseling werd hij van de aarde weggehaald en naar de hoogste hemel gebracht. Was alleen zijn geest in de hemel of ook zijn lichaam? Dat weet ik niet, dat weet God alleen. Maar dit weet ik wel: Die man werd gebracht naar de plaats waar God is. Daar hoorde hij heilige woorden, woorden die een mens niet mag uitspreken.'

Ik las eens in een boek over een man die een bijna-dood ervaring had gehad. Toen hij weer terug op deze wereld was, vertelde hij dat hij iets geweldigs had meegemaakt gedurende de minuten dat de mensen om hem heen dachten dat hij overleden was.

'Ik was in het voorportaal van de hemel,' vertelde hij. 'Ik zag daar iets geweldig moois en ik vroeg aan iemand die naast mij stond: 'Is dat God?'

'Nee,' kwam als antwoord, 'dat licht dat je daar in de verte ziet, dat is de adem van God....'

Hoofdstuk 47 - Mozes, de bemiddelaar - Exodus 32 : 30 – 35, 33

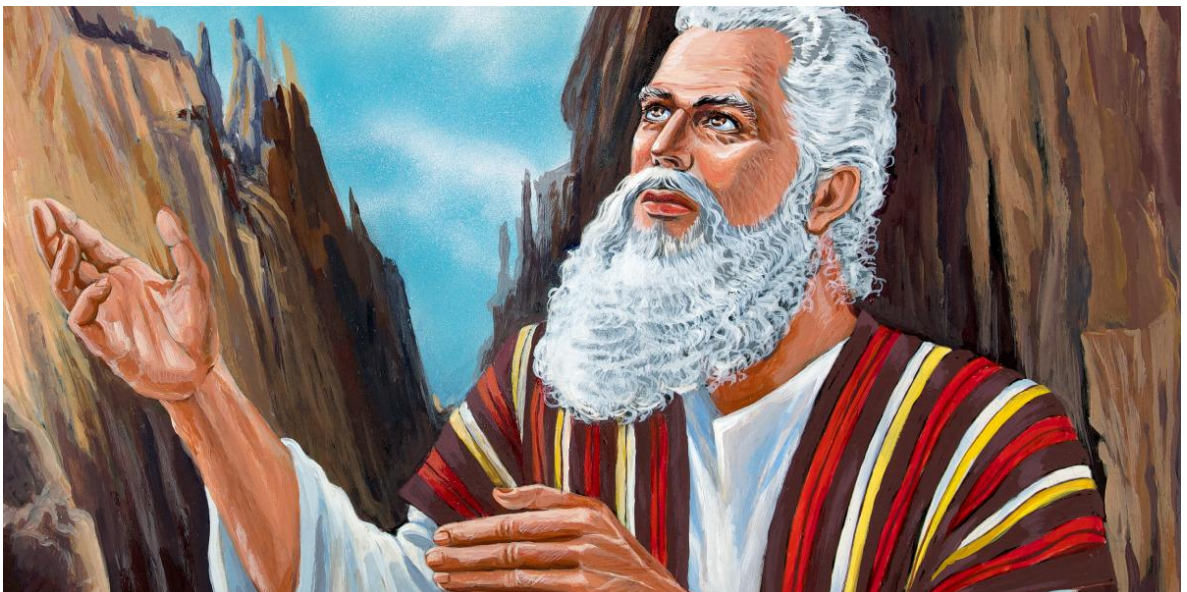
Na het wilde offerfeest van een dag eerder was het nu stil in het tentenkamp. De zon scheen onbarmhartig heet. In hun donkere tenten zaten de mensen. Ze waren zo bang voor Gods toorn dat ze hun tenten niet meer uit durfden te komen. Ook waren ze erg voor Mozes. Ze durfden hem niet meer onder ogen te komen. De schrik voor zijn gewapende Leviëten zat er goed in. Die drieduizend doden waren gisteravond direct begraven. Er was niets meer te zien van wat er gisteren gebeurd was. Maar wat zou er vandaag nog gaan gebeuren?

Voor Mozes hoefden ze niet meer bang te zijn! Tijdens de uren dat hij wakker had gelegen was zijn boosheid afgezaakt. Deze ochtend toen hij opstond, wist hij wat hem te doen stond. Hij zou naar de Heer op de berg gaan en daar voor zijn volk pleiten. Zijn mensen hadden een groot kwaad gedaan. Het zou geen wonder zijn dat God hen allemaal ging doden. Maar toch wilde Mozes voor hen bidden. Mozes wist ondertussen heel goed dat zijn volk geen gemakkelijk volk was. Maar als het moest, dan wilde hij voor zijn mensen sterven.

Toen Mozes daar hoog op de berg bij de Heer in de duistere wolk was, zei hij: ‘Ach Heer! De Israëlieten hebben iets verschrikkelijks gedaan. Ze hebben een god van goud gemaakt. Maar ik vraag U om hen te vergeven. En als u dat niet wilt, wilt U mij dan straffen in plaats van hen?’

De Heer wist dat Mozes dit volk erg lief had. Hij wist ook dat Mozes meende wat hij zei en dat hij zijn leven wilde geven om dit volk Israël te redden. Maar toch kon God dit offer niet aannemen. Eén keer op Gods tijd zou er een Middelaar komen, die zijn leven voor zijn volk zou geven: **Gods eigen Zoon**. Maar wat Jezus zou doen dat kon geen mens! Zelfs geen mens zo groot en zo heilig als Mozes.

Maar dat hij het wilde doen, dat Mozes zijn leven over had voor dit dwars en ongehoorzaam volk, dat was goed en God had hem er nog liever om.

‘Heer, wilt U mij dan straffen in plaats van Uw volk?’

De Heer antwoordde Mozes: ‘Nee Mozes, alleen de mensen die iets verkeerd hebben gedaan zal Ik straffen. Zij mogen niet meer bij Mij horen. Reis jij nu maar met het volk verder. Mijn engel zal in het vervolg vooropgaan en jullie de weg wijzen. Ga naar het land dat Ik plechtig beloofd heb aan Abraham, Izaäk en Jacob.

Maar Zelf zal Ik niet meer met jullie meegaan. Want de Israëlieten willen nooit naar Mij luisteren. *Ik zou onderweg op een keer zo kwaad op hen worden dat Ik ze allemaal zou doden.*

Maar ga jij nu naar beneden en zeg tegen de kinderen van Israël dat ze in de rouw moeten gaan. Ze moeten ook al hun zilveren en gouden sieraden afdoen. Dan zal Ik erover nadenken of Ik mee zal gaan of niet.’

Deze boodschap van God bracht Mozes aan het volk over. Ze schrokken hevig en hadden vreselijk veel spijt. Ze gingen allemaal in de rouw. Hun mooie kleren trokken ze niet aan en ze droegen geen sieraden meer. Ze waren zich bewust geworden wat voor ergs ze gedaan hadden.

Ze waren blij dat de Heer hen wilde sparen en dat ze toch nog naar het Beloofde Land mochten gaan. Maar ze vonden het verschrikkelijk dat niet God zelf, maar een engel in Zijn plaats hun de weg zou wijzen.

Maar zonder de Heer durfde Mozes de reis niet aan. Hij bleef bidden. Op hoop van zegen dat de Heer toch weer terug zou willen komen.

In die dagen zette Mozes buiten het tentenkamp een tent neer. Die tent noemde hij: **‘de Tent om de Heer te ontmoeten’**. En van tijd tot tijd ging hij daar heen om bij God te zijn en met Hem te praten, zoals een vriend praat met zijn vriend. En elke keer wanneer het volk merkte dat Mozes naar deze tent ging, stonden de mensen voor de deuren van hun tenten, en bevend van angst zagen ze Mozes langs hen heengaan. Wanneer de Heer in een donkere wolk voor de *‘Tent om de Heer te ontmoeten’* kwam, dan bogen ze allemaal diep en eerbiedig. Later zouden ze van de oudsten, de leiders van het volk wel horen wat de Heer tegen Mozes had gezegd.

Mozes bidt.

Op een keer toen het volk al veel dagen in rouw was, begon Mozes er weer over. ‘Heer,’ zei hij eerbiedig, U heeft gezegd, dat ik verder moet reizen met de Israëlieten, maar U heeft nog niet gezegd wie ons zal leiden. U Zelf of één van uw heilige engelen. Alstublieft, zeg mij wat U van plan bent. Dan leer ik U echt kennen. U wilt toch goed voor mij zijn? Dat heeft U zelf gezegd. En vergeet niet dat de Israëlieten Uw eigen volk zijn.’

De Heer antwoordde: ‘Mozes, moet Ik Zelf met jou meegaan om jou gerust te stellen?’

Mozes' antwoord was: 'Heer, als U niet Zelf met ons meegaat, laat ons dan hier blijven. Want als U ons niet leidt, hoe zouden wij dan weten dat U voor mij en voor uw volk goed wilt zijn? Dan begrijpen wij dat wij voor U een bijzonder volk zijn. Anders dan alle andere volken.'

En weer verhoorde de Heer Mozes' gebed.

'Maar,' zei de Heer nog, 'niet om het volk doe Ik dit, maar alleen om jou! Want jij hebt genade gevonden in Mijn ogen en Ik ken jou bij naam.'

Mozes was erg blij met dit antwoord van de Heer. Blij om het volk, maar ook heel erg blij om wat God over hem gezegd had. *Nu wist hij heel zeker dat God zijn vriend wilde zijn en durfde hij ook te vragen: 'Heer, laat mij zien wie U bent.'*

Dit was de tweede keer dat de mens Mozes iets vroeg wat niet mogelijk was. Evenmin als hij kon sterven voor een verkeerd en zondig volk, kon hij, mocht hij **als een sterfelijk mens Gods Heerlijkheid niet zien**.

Maar ook nu werd de Heer niet boos op Mozes. Hij zei dat Mozes de berg op moest gaan en wanneer hij daar zou staan op de rots, dan zou de Heer Zelf voorbijgaan en dan mocht hij iets zien van Gods Heerlijkheid.

Een dag later was het zover. Niemand mocht met Mozes mee de berg op. Ook moest Mozes twee platte stenen meenemen, twee stenen tafels. Daar zou de Heer Zelf weer de tien Woorden op schrijven.

De volgende ochtend begon Mozes met zijn reis naar de Heer, daar boven op de berg. De beide nieuwe stenen tafels hield hij stevig in zijn handen.

Hij was niet bang toen hij daar op de rots stond en God hoorde aankomen. God plaatste hem in de rotsholte en hield zijn hand voor Mozes. Mozes zag plotseling niets meer.

Mozes zag plotseling niets meer.

Abrupt daarna kon hij weer zien. Nee, niet Gods Heerlijkheid had hij gezien, maar iets van het schijnsel van Zijn glans. En dan ook nog van de achterkant. Maar het was genoeg geweest. Het was vele malen heerlijker dan hij ooit had kunnen dromen. Toen wist Mozes dat hij hier op deze wereld nooit Gods gezicht zou zien. Nee, geen mensenoog kon en kan God zien en leven.

Mozes boog zijn hoofd en nog een keer stelde hij de Heer dezelfde vraag die in zijn hart brandde: ‘Heer, als U vertrouwen in mij hebt, ga dan toch met ons mee! Ik weet dat het volk van Israël ongehoorzaam is. Maar vergeef ons onze fouten en verkeerde dingen. Laat ons alstublieft weer uw volk zijn!’

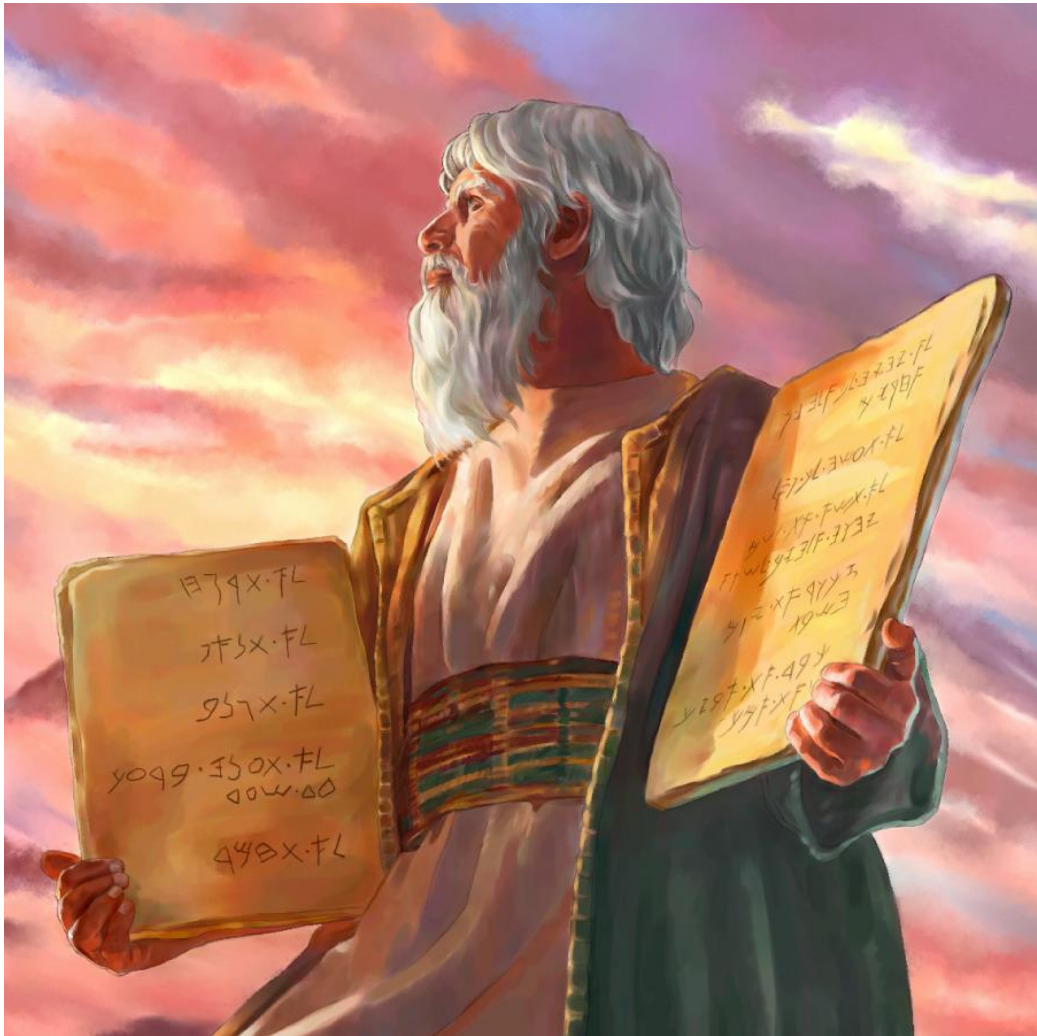
En God liet zich door Mozes verbidden. Dat betekende dat Hij ging doen wat Mozes vroeg. De Heer beloofde dat Hij met Zijn volk mee zou gaan en hen veilig in het land Kanaän zou brengen. En zo mocht Mozes, al biddend voor zijn volk, toch een bemiddelaar zijn, de tussenpersoon tussen God en zijn volk Israël. Een beeld en een voorbeeld voor die Ene, die eeuwen later zou komen en die veel meer was dan Mozes.

Deze ontmoeting met God was een grote dag in het leven van Mozes. Nooit kon hij later aan de mensen vertellen hoe heerlijk en wonderbaarlijk alles was geweest.

Toen hij veel dagen later weer van de berg af weer beneden kwam, met de beide door God Zelf beschreven stenen tafels in zijn handen, had zijn gezicht zo’n stralende, verblindende glans, dat hij een doek voor zijn gezicht moest houden. Voor de mensen om Mozes heen was het angstaanjagend en tegelijkertijd ook heerlijk om Mozes zo stralend te zien. Mozes, die zo dicht in Gods nabijheid was geweest.....

Mozes zijn gezicht had een stralende, verblindende glans.

Mozes met de beide door God Zelf beschreven stenen tafels in zijn handen.